

Kedves Kollégáim, Kedves Barátaim!

A jogi felsőoktatásban eltöltött röpke 37 évem alatt számos tisztelgő kötet elkészítésében közreműködtem egy-egy írásommal. Amikor ilyen kellemes feladatnak tettem eleget, sosem gondoltam arra, hogy vajon nekem is készül-e majd ilyen kötet, ha eljön az ideje. Hát eljött. Hirtelen, váratlanul és meglepetésszerűen rám tört a nyugdíjas kor és a 65. év. Nem értettem, hogy vajon ez, hogy történhetett, egyáltalán velem történt-e. Megkíséreltem nyugdíjasként azonosítani önmagam, de ez sehogy sem akart, akar sikerülni. Egyetemi oktató vagyok, azzá váltam, edződtem a Miskolci Jogi Karon töltött hosszú, hosszú évek, évtizedek alatt. Én nem voltam a Miskolci Jogi Kar alapító tagja, mint (Judit, Miklós, Péter), akik 1981-től a legelső pillanatoktól ott tanítottak. 1984-ben érkeztem és 2020. december 31. napjáig el se mentem. Ebben az időszakban gyökeresen megváltozott a világunk, a rendszerváltással új jogrendszer alakult ki és ez teremtette meg a feltételeit és egyáltalán a lehetőségét annak, hogy helyreállítsuk 40 év szünet után a korábban rendkívül fejlett magyar kereskedelmi jog presztízsét. Ez a jogág a piacgazdaság működéséhez szorosan kapcsolódó jogterületeket, az üzleti szerződések jogát, a társasági jogot, a csődjogot, versenyjogot, az értékpapírjogot és a fogyasztóvédelem jogát fogja össze. A Kereskedelmi Jogi Tanszék oktatójaként mindegyik jogterületet oktattam, de emellett szorosabban az értékpapírjogra és a társasági jogra specializálódtam. Az első cikkem 1984-ben a kötvényről szólt. Szeretem magam abban a hitben ringatni, hogy volt némi részem az értékpapírokra és értékpapírügyletekre vonatkozó joganyag létjogosultságának elismertetésében a jogi felsőoktatás tantárgyi struktúrájában. Az értékpapírjogi tankönyvek folyamatos megjelentetésével pedig talán hozzájárultam számos jogászgeneráció ismereteinek fejlesztéséhez.

A jogászgenerációkról jut eszembe az a furcsa, különleges helyzet, melyben részem lehetett, hogy a szülőket is tanítottam, ők is a csoportomba jártak, aztán 25 évvel később a gyerekeik is ott ültek előttem a padban.

Aztán öt évvel ezelőtt kaptam meghívást a Károli Jogi Karra, melynek apropója az volt, hogy addig a társasági és csődjog tárgynak nem volt szemináriumi oktatása csak elméleti, ekkor viszont megkezdődött itt is a szemináriumi keretek közötti oktatás is, és mivel nekem volt némi tapasztalatom ebben a körben, hiszen 1988-tól az első társasági törvény megjelenésétől szeminárium keretében oktattam ezt a joganyagot, így elvállaltam. Azóta minden tanévben, valamennyi csoportnak én tartom a társasági és csődjogi szemináriumokat. Emellett természetesen kikapcsolódásként itt is én tartom az értékpapírjogi előadásokat. Reményeim szerint megfelelően segítve ezzel jogi oktatást.

Ebben az évben tehát megkezdtem a nyugdíjas létet, legalábbis papíron, mert nehezen sikerül ezt tudatosítanom. Például az egyetlen jó dolog, ami a 65. év betöltésével jár, az az ingyenes tömegközlekedés. Már, ha eszembe jutott volna, de én még a születénapom után javában vásároltam a jegyeket, de még most, néhány hónappal a születésnapom után is az első gondolatom, ha villamosra szállok, hogy van-e jegyem.

Ez az év ilyen sajátos tudatállapotban telt, és persze gondolkodtam közben azon is, hogy vajon nekem lesz-e köszöntő kötetem. Majdnem egy évem volt, hogy hozzászokjak a gondolathoz, hogy nem lesz, hogy elengedjem ezt, és megbékéljek vele. És én megbékéltem.

Ehhez képest szóhoz sem tudtam jutni tegnapelőtt a meglepetéstől, amikor Pétertől megtudtam, hogy mégis lesz nekem is kötetem. Eddig a napig számomra tökéletes titok volt, ennek a könyvnek az előkészülete. Nagyon csodálkozom a családomon, mert sosem tudtak titkot tartani, különösen Éva lányom nem tudott sosem öt percnél tovább megőrizni egy titkot, de most sikerült neki.

Tényleg óriási meglepetés volt a számomra, és Péter igazán hősként tartotta a titkot, de amikor már készülődtem, pakoltam be a bőröndbe, hogy aztán induljunk Budapestre, akkor szólt, hogy valami alkalmibb ruhát is tegyek be. Visszakérdeztem, hogy miért, és akkor elmondta.

Bizton állíthatom, hogy ennél nagyobb meglepetésben még életemben nem volt részem. És azért, hogy ebben részem lehetett legeslegelőször is óriási hálámat és köszönetemet szeretném kifejezni Nagy Lenke kedves kolléganőmnek, aki az igazi motorja, a szíve és lelke volt ennek az egész folyamatnak, amelynek eredményeként ez a kötet megszületett.

Hálásan köszönöm minden kedves barátomnak, pályatársamnak és kollégámnak, akik méltónak találtak arra, hogy írjanak ebbe a kötetbe, ez nagyon sokat jelent nekem.

Végül nagyon-nagyon köszönöm a családomnak, a férjemnek és a két gyerekemnek, hogy őrizték a titkot, és mindnyájan írtak is ebbe a kötetbe.

Külön köszönöm, hogy ha nem is az én születésnapomon, de a mai napon, a lányom születésnapján vehetem kézbe ezt a kötetet.